

DE POSTRIJDER DER PROVINCE LIMBURG.

Abonnement :

Twee maal per week, 4 fr. per ja... Een maal ... 3 ... Een blad afzonderlijk 10 centie...

en schrijft in te Tongeren bij Collée, uitgever en eigenaar dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt eensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, of aankondigingen moeten franco aan worden aan den uitgever, te Markt, te Tongeren.

Telefoon No 12

ERSTE BLAD

TWEE MINISTERS — TWEE STELSLS

ALLELUIA!

Allemaal weemoed zat de Kerk te treuren. Het orgel zweeg, de klokken zwegen tot het kinderlijk klinkend belken eerbedig...

Daar zijn twee ministers van financien of geldwezen getreden: de katholieke minister Leve in België, de radicaal-socialistische minister Collaen in Frankrijk.

ijen lang verwaarloosde om mijn land en mijn volk te kunnen dienen. Zoo sprak minister Leve te Zoningen, en zo mocht hij spreken, want het is de waarheid.

»Wat zal ons welhaast nwe kerken en kasteelen geven.

» Het algemeen stemrecht. »

Gij ziet het, geachte lezer, zij zijn noch tegen den Godsdienst, noch tegen den eigendom!

13) Nog schrijft Le Journal de Charleroi, den 19 augustus 1912: « De Christene godsdienst is een stoumoedige leugen en een onbeschaaide uitbuiting van het godsdienstig gevoelen. »

14) Denselven dag schrijft Le Ralliement: « De eerbied voor de H. Kerk! Men maakt er thans wat veel misbruik van. Er is maar een middel om de vlaamsche bevolking te ontvoogden en te van het klerikaal juk te ontslaan, 't is van ze vrij te maken van het geloof en van de gehoorzaamheid aan hunne priesters. »

Hoort ge het, Vlamingen in Limburg, 't is op u dat ze het gemunt hebben, 't is op u dat de liberalen rekenen om het geloof en den godsdienst uit de harten te bannen. Gij zult hun eenen kaakslag op de andere wang toedienen op 21 Mei aanslaande.

14 Socialist Vandervelde wil de christene werklieden oppen; hij wil ze in de syndacalen der socialisten lokken; hij waarborgt hun dat hunne godsdienstige begrippen zullen geerbiedigd worden. Hloonder maal heeft men di leugens weerlegd.

Zielner wat Le Peuple, de gazet van gezet Van lervelde en G schrijft op 27 Maart 1913, om de lezers te melden dat een Brusselsche kamerad een voordracht zal geven te Angleur. «Over de bespottelijken van den «godsdienst»: God, duivel, schepsling, Jesus, ziel, vagevuur, Paradijs, hel, enz. »

« Dan heten ze « bespottelijken » en van den anderen kant waarborgen de werklieden hunne godsdienstige begrippen, te eerbiedigen. Le Peuple moet de werklieden voor ellendige denkoppelen aanzien. »

15) Den 30 maart 1913, schreef de gazet der socialisten uit de Borinage: « Geen doopsel meer in de kerk! Geen begrafenissen meer in de kerk! Geen eerste communie meer in de kerk! De werkende klasse moet de godsdienstige algemeene aanhoudende en grondige werkstaking inrichten. Het ordewoord der werkende klasse zij van heden af: geen kind, geen vrouw, geen cent meer voor de kerk. »

16) Lieve lezer, will ge nog iets schooner, of liever, iets droeviger en meer wraakroepend, om u te loomen dat de liberalen en socialisten niet tegen den Godsdienst zijn? « Het catholicisme, op zijn eenvoudigste gebracht, is niets anders dan een gefopete en een priester. Indien er ooit een Jesus bestaan heeft, dan werd hij niet geboren, zooals men het zegt, heeft hij niet gedaan, wat men zegt, is hij niet gestorven, zooals men het zegt. Indien er een God is het heet is, zoo is zijne onver schilligheid jegens zijne schepselen

niet van aard ons lofzangen te zijner eere te zingen... » enz. Wie schrijft dit? Le Journal de Charleroi, gazet der socialisten, op 27 December 1912.

17) En de Gazet van Charleroi, die liberaal is, zegt: « Het vet varken, dat de boeren des winters op nunne tafel brengen, is de eenige en ware engel van Kerstmis. »

18) Den laatsten dag der buitengewone zitting der Kamer in 1912, schreef de heer de Thans zoo vermaarde vrijmetselaar Furnémont: « Weg met de Kerk! » geen enkel socialist of liberaal keurde zijnen uitroep af.

En waar blijft hij dit alles kandidaat Pol Neven. Hij zwijgt en met hem zijn gazetten en vlugschriften zwijgen nu over den Godsdienst, zij spelen de lijnen en zoeken de kiezers te bedodden. Laat ze loopen en draven! Keeren wij ons liever tot onze geloovige en godsdienstige bevolking van Limburg. Wij smeeken hen in Godsnaam de hand niet te langan aan hen, die ons geloof, onze priesters en onze kloosterlingen door den modder slegen. Wij maken eenen oproep tot de gematigde liberalen, die nog aan hun voorvaderlijken Godsdienst gehecht zijn, die nog hunne christelijke plichten vervullen. Zij ook kunnen en zullen niet stemmen voor de godsdiensthaters, waarvan wij hierboven spraken.

Indien enkelen onder hen, die tot heden toe, misshenen zonder het te weten dat ze kwaad deden, voor een liberaal stemden, deze regelen lezen, dat ze zich beseffen mogen dat we dit niet schreeven om hente kwetsen, maar enkel uit liefde voor hen; dat hunne oogen zouden opengaan. Missen is menschelijk, maar zijne dwaling erkennen is edel, is ridderlijk!

T IS PASCHEN.

ALLELUIA

Alleluia! Ons Christus heeft 't dood en graf herlooren! Laat al wat ademt hooren dat Hij de dood verwonnen heeft. Alleluia! Het zij gezevoerd! Al jubelend opgevangen! Galm in verhoorde zangen door aarden en hemelrijken voort. Alleluia! 't berisingslied, dat jubelt door den hemel in 't milder lichtgeweld! Dat door de bijde ruimte schiet! Alleluia! 't ontwakingslied! Dat gult bij volle stroomen in 't loften van de boomen, in 't lengtegrogen van 't veldapiet! Alleluia! Het vrijheidslied. De hoop, de levenskrachten Des volks, dat uit de machten Des dwingelande zich onthouden ziet. Alleluia! 't verlossingslied. Van Isp'el, toende golven Egypt's heil bedolven Waar God zijn volk den doortocht liet. Alleluia! Dat licht en aard, Natuur en volksortie Meesteren van Victorie Welken graf 't verhoertlicht leven haart!

III

De twee dagen verlof van Gerald waren voorby. Hij was reeds vroeg te been, want hij moest in den voormiddag zijn post hervatten. Mevrouw Maupas en Jeanne zouden met M. du Chesnay blijven overnachten in eerst in den namiddag, naar 't de Jarric's terugkeren. Toen tegen uur kwam echter een ernstige gebeurtenis: de voorrechten plannen vanden en 't was 't groote ontroering in den tussegen kammerijk. De beide dames waren nog op hunne kamers en M. du Chesnay was zijn morgewand in zijn werkloosheid. Plotseling stormde eens kamermeester binnen. Geheld ontsleed kon zij haast met spreken. Eindeels staande zij: — Mynheer... Mynheer... men heeft Bernard vermoord! — Wat zegt ge, Emile? Zijt ge gek? — Neen, neen, mynheer... Claude, de wachter van 't de Jarric's heeft hem in de 't duuroort laan gevonden. Hij heeft om hulp geroepen en twee mannen hebben hem naar zyne kamer gedragen. — Hij is niet dood? — Neen, mynheer, maar hij schijnt niet wel te varen. M. du Chesnay, diep ontroerd, haastte zich naar de kamer van 't de Jarric's en onder wachter Bernard lag daar, uitgestrekt op zyn bed, bleek als een doode. Claude en Prosper, de stalkechter, ondersteunden zijn hoofd en zyne schoulers, terwijl een meid, neergesmet aan zyn bed, de wond met zilver water uitwies. Hij was onder de schouderbolle getroffen geworden. De kasteelheer naderde het ledikant. — Zadel s'nel een paard, zet hij tot den knecht, en verwiitg dadelijk dokter Chabbert. Dan keerde hij zich tot den zieke, en vroeg:

« Het is ook levens de onthoosering der onbare hoop, d'r zekerheid, welke de Kerk van hare eigen onvergankelijkheid. »

« Het was de droom mijns levens, zegde hij, aan het volkskind een dezelijk onderwijs met volkomen gewaarborgde gewensvrijheid te verschaffen; die droom is verwezenlijkt door de schoolwet Paulot. »

« Het was de droom mijns levens, de vrijheid de onzijdigheid, de onafhankelijkheid van mijn vaderland te waarborgen door de macht van ons eigen volk; die droom is verwezenlijkt door de nieuwe wetwet. »

Zij zijn niet tegen den Godsdienst.

Wij zetten vandaag ons artikel van verleden zondag voort. Den 2 Juni 1912, kwam het antwoord der katholieken over al die scheldwoorden: de afrossing van eerste klasse. En ment ge, geachte lezer, dat dat volk thans wat ootmoediger en voorzichtiger geworden is in helgeen het zegt, of schrijft. Luister liever nog een oogenblik en gij zult het weten:

Wij zetten vandaag ons artikel van verleden zondag voort.

Den 2 Juni 1912, kwam het antwoord der katholieken over al die scheldwoorden: de afrossing van eerste klasse. En ment ge, geachte lezer, dat dat volk thans wat ootmoediger en voorzichtiger geworden is in helgeen het zegt, of schrijft. Luister liever nog een oogenblik en gij zult het weten:

10) Den 8 Juni 1912, daags na de algemeene kiezing en algemeene klopping, schrijft Journal de Charleroi:

« 't Is de Kerk, die ene hinderpaal daartelt tegen onze verlossing. 't Is tegen de Kerk dat wij meer dan ooit den aanval moeten beginnen. »

11) Hetzelfde blad schreef den 9 Juli 1912: « Indien men een geslacht van « gelen » (dit wil, volgens hen,

zeggan katholieken) wil vermijden, moet men niet alleen den priester uit de school houden, maar ook het kind en de vrouw van de kerk verwijden houden en de mannen zelven het voorbeeld geven.

« Geen enkele voetslap, geen cent voor de die der zwarte mannen! Met aldus te werken zal men niet alleen den geest en het geweten bevrijden, maar ook de vrijmaking op staatkundig en huishoudkundig gebied der natie bewerken. »

« Is het dan niet daar, waar de meerderheid der werklieden vriendenkers zijn dat wij (socialisten) de schoonste uitslagen bekwamen in de laatste verkiezingen »

12) Wij geven hier een paar verzen uit de Stemrechtmarsh, waarvan de woorden in de Vooruit van Antwerpen afgekondigd werden, den 17 Juli 1912:

« Wat kan doen verdwijnen den Paap en den Tiran (de Koning). » Het Algemeen Stemrecht.

MOEDERTROTS

DOOR Paul de GARROS 16 VERVOLG. De bedelaar groote beleefd, doch met een zweem van vaderlijke leederheid en verdween in het kreupelhout. M. du Chesnay en zijn zoon waren niet meer. Men kon de ruiters nog niet zien maar men hoorde duidelijk den hoefslag banner midden op den harden grond. Eindelijk verschenen zij. Toen zij Jeanne, padden op den weg ontwaanden, uitien zij een kreet van verlossing. — Ah! kleine Jeanne, lieve zuster!... mijn aangeboden kind!... Hoe angstig hebbe wij u gezocht! Zijt gy gevallen?... Zijt gy gewond?... De uitroeping en de onderzettingen wisselden elkanter af; het jonge meisje wist niet op wie zert te antwoorden. — Komaan, wat is er gebeurd? vroeg Gerald. Leo, op hol geraakt, heeft u op dezen weg gevoerd? — Mijn God, ja! — En uw paard is zoo van zell bijven staan? vroeg M. du Chesnay, of hebt gy hem kunnen bemestoren? — Ik wil het wel gelooven, maar ik u gezien heb.

Jeanne scheen heel verlegen bij deze vraag: plotseling voelde zij dat die onverwachte, haast goddelijke hulp, welke dien bedelaar haar verleen had, een geheim moest blijven tusschen hem en haar.

Zij aarzelde eerst, doch na eenige oogenblikken, mompelde zij, de oogen teernegegeslagen, als wat beschied om over hare leugen? — Ik weet niet of Leo door geweld of door zich zelf tot bedelen is gekomen, hoe het ook zij, ploteling bleef hij staan en kon ik afstijgen. Gerald schudde het hoofd als wilde hij zeggen: — Dat is eenne uitlegging die mij niet bedel aantuurlijk toeschijnt. Hij zeide: — Nu durft gy hem niet meer bestigen, zeker? — Oh! wel neen, riep het jonge meisje, indien gy mij helpt en wilt!

« Toen de jonge zultelt uit de bedelstapel of door het paard te tillen. Toen zij weer in den zadel zat vertrokken zij, de ene achter den anderen, in de richting van het kasteel. Niemand dacht nog aan de jacht... De bedelaar had dit tooneelje van verre aanschouwd. Daar hij tamelijk ver van het kleine groepje verwijderd was, had hij niet duidelijk hunne gesprekken kunnen hooren. Toen de drie ruiters vertrokken waren, stapte hij uit het bosch en keerde terug naar de plaats waar hij het jonge meisje van een wissen dood gered had. Hij mompelde zacht: — Het voornemen van God is ondoordringbaar. Moed, ik ben aan het einde van mijn zwerfvocht. Hij wilde zich verwijderen toen hij achter zich stappen hoorde. Hij keerde zich om en zag voor hem een groote kerel van omstreks vijftig jaar, staan. Zijn beenderig gelaat, zijn dofke oogen, zijn wild vergrooid haar maakten een stechten indruk. — Ah! zoo! zei hij, dan zijt gy die het paard van die jultroov hebt 'gegehouden? Die vraag, levens op zeer haren toon gezegd, verwoerde en kwetste den bedelaar. — Gij waart dus gearf? antwoorde hij. — Ik wil het wel gelooven, maar ik u gezien heb.

« Welnu, ja ik heb het paard tegengehouden, dat kwaad steekt daar in? — Geen, maar ik zou het niet gedaan hebben. Ten andere, ik had het kunnen doen; het is dicht aan mij voorbij gered, maar ik heb er mij niet om gestoord. — Gij hebt ongelijk gehad. Had ik hier niet gestaan, dan ware voorzeer het jonge meisje een ongeluk overkomen. — Wel, wel, en had zij zich ook een been of een arm gebroken? — Gij hebt geen hart. — Neen, voor degenen die mij kwaad doen. Ik wenschte dat al dat sangegebroed uitge-roeid werd. — Al de Chesnay's, vader, zoon, enz. Ah! gij kent deze streek niet, ik zie dat aan uwe kleeding; dan kunt gij ze ook niet kennen. De bedelaar was zoo ontroerd dat hij gederende eenige oogenblikken niet spreken kon. — Indien ja, zei hij, terwijl hij zich moede deed om kaln te blijven, ik ben slecht en lamlooper, een bedelaar, ik kan niet weten wat hier omgat. Nochtan, ik heb niet willen. — Neen; vernits gy ze beschuldigt moeten zij ongetwijfeld p'ntig zijn, maar naar ik heb kunnen opmerken schijnt me die jonge vrouw goed en zacht van inhoest te zijn. — Poutah! een schijnheilig, ja! grinschte de boer. — Nooit! ik ben van het tegenovergestelde overtuigd, onderbrek hem de v bedelar op verontwaardigen toon. — Oh! oh! zij heeft u misshien rijkelijk beloofd? — De dienst dien ik haar bezeven heb, behoort tot diegenen die men niet laat betalen. Voor wie neemt gy mij? — Voor een armen duivel, dat hebt gy zelf gezegd, een arme duivel, die ge in twintig rok vermaadt. Wanneer men era zijn brood moet bedelen, hoort men zoo fier niet te zijn. — Gij die het uwa misshien erlijk verveent, moet mij nijk verwijt niet doen. De onstandigheden die mij nodaken tot zulke vreten derende middelen mijne toevlucht te moeten nemen zijn reeds wreed genoeg. — Komaan, vriend, maak u niet boos. Alho-

wel een weinig opgewonden, zijt gy in den grond toch een goede kerel. Dat getrick bezit ik ook. Maar wy gaan niet vechten, om menschen die ons geen belang inboezemen, niet waar? Ik zie dat nu zak vry ledig zien en nu heb ik misshien nog erger. Neem hier dit stuk brood aan, ik geef het u uit gunstiger harte, hoor.

Hij haalde een groote steen zwaart brood te voorschyn en reikte het den bedelaar over. — Neen, ik dank u, zei deze laatste. Men voelde dat hij al zyne krachten had moeten inspannen om dien «neen» uit te spreken. Sedert dezen moien had hij niets meer gezegd. — Komaan, niet zooveel plechtigheden, bernam den boer. Ik zie dat gy hongert. Heb ik u gekwast? Welnu, laat het gestaan zijn! En zonder wrok, niet waar? Het het maar eens op.

Dank u, hernam de man. Maar oort het ge, de vasten t'afgipen en door de toespansing van 't laan te wegdrukke overzet gestocht, kon hij plotseling zyne tranen niet weerdnomen. Hij barste in snikken uit. Overvommen, nam hij het stuk brood aan en at het met gutige greghel op. — Waar, ligt Malcorne? vroeg de bedelaar eindlijk. — Onder! antwoorde Gime!, terwijl hij zijne hand naar het Westen uitstak. Zoudt gy lang daar willen gaan? — Ja en neen, is aard... 't is eenvoudig om te weten. — Ik verlaat u, bernam de wildstroeper. Ik moet mijne zangen verzorgen. Ik moet nog een paar ronden loopen langs Feniott. Indien gy naar Malcorne silt gaan, moet ge maar attyu recontour dezen weg volgen. — Dank u, mompelde de bedelaar. Hij verwijderde zich in de aangegeuide richting. — Na een kwartier kwam hij aan een groote open plaats van waar men een groot gewoos ontwaarde, dat hem toeschouwen Malcorne te zijn. Hij bleef lang in verrukking staan voor dit prachtige kasteel met zyn breeden en gryn voorgevel en zijne talrike torens. — Zou ik gyne ja? of neen? Neen, het is

BUITENLAND

Frankrijk. DE HELDHAFTIGE DESERTEUR. — Onder hoovastanden titel vermelden de Fransche bladen de volgende treffende krüsgeschiedenis, die dezer dagen in den kruisraad is geindigd met de vrijspreek van een dapper deser-teur.

Jean Corinthos, Griek van geboorte, had na vijf jaar geesten dienst in het vreemdelegioen, zyne naturalisatie als Franchnan verkregen en had zijn dienst in het 25 regiment koloniale infanterie in Marokko verleid. Maar de Balkan-oorlog breekt uit. Corinthos vraagt machting om in het Grieksche leger te gaan vechten. Daar het lang duurt eer deze machting komt, vertrekt hij, na tot zyn kamerad-n gezege te hebben.

« Als ik niet sterven, dan kom ik terug. » In verschedene slagen vecht hij als een leeuw. Een Turksche kogel dringt door zyne beide militaire boekjes heen (door het Grieksche en het Fransche), die hij op zyne borst droeg, in een zelden koker. Hij wordt op het slagveld tot korporaal bevorderd.

« En als de oorlog uit is, en Griekland overwinnaar is vrij, komt hij terug, zooals hij vertrokken is op dien tocht. »

Hij wordt vervolgd; dat is eenne wettelijke noodzakelijkheid. Maar de regerings-kommissaris Aïx vindt tegen hem allen dit rekwestorium: « Ik zou hem de straf willen opleggen Frankrijk te dien n op dezelfde wijze als hij Griekland geland heeft! »

Corinthos verontschuldigt zich niet. Hij zegt: « Ik ben er trotsch op Franschman te zijn! Ik behoof mijn plicht te doen! »

Men kon hem geloooven. Na eenige bewoog n woorden van den sergenant Hillebrand en na een warm pleidooi van 't de Tates, spreekt de kruisraad met algemeene stemmen den deser-teur Corinthos vrij.

Engeland. PLICHTSSE VAN EEN STERVENDE WISELWACHTER. — Op de statie van Kirkby Stephen, op de Noord Ooster-poortlijn, moesten al de treinen keerde meer dan een half uur stoppen, daure de setten zonder oogenschijnlijke reden gebouwd waren. Men bezat zich naar de plaats waar de wisselwachter zich bevond en trof den dood aan. De ongelukkige was door een geraaktheid getroffen.

Zich vaak voelende worden, had hij den tijd geveerd de settoestellen af te sluiten om alle ongevallen te voorkomen.

Noorwegen. DE WOUKEN WILKEN MINISTER WORDEN. — In Noorwegen, het land waar de vrouwen reeds den hoogsten trap hebben bereikt, petitioneeren zij nu om ook in aanmerking te komen voor de minister-portefeuilles.

Verleden jaar heeft men in Noorwegen de grondwet veranderd ten gunste der vrouwen, maar er werd bepaald dat de ambten en beroepen van minister, officier en geestelijke niet voor haar toegankelijk zouden zijn. De vrouwen uit het Noorden zijn hier echter niet mee tevreden. Hare petitie is met 9 tegen 54 stemmen verworpen, maar zij vinden dien uitslag niet onredelijk; zij verklaren geduldig te zullen wachten, tot de mahten der hooge heeren zullen gewaragd zijn.

Duitschland. SUIJDELIJKE REISBESLUIJING. — Voor den oppersten kruisraad te Losen heeft de onderofficier Arthur Fessel, van het 507 regiment infanterie te Lwitsch, hetzelve gezegd. Hij had na een drinkgedron van de onderofficieren in de kamer ne den musketter Gebauer bij zich laten komen hem bevolen ettelijke glazen bier te drinken en, toen de man niet meer wilde, nog een paar glazen in zyn keel gegoten.

Gebauer werd stomdronken en moest nu voor Peel den berendans vertoonen. De onderofficier joeg hem daarna naar bed; nauwelijks lag hij er echter in, of hij werd in zyn bed de hoede gang doorgevoerd en kreeg daarbij een hardig slaag. Laat in den nacht vond een korporaal den ongelukkigigen musketter jumme red op een voetbedden atten. Zyn gewoelirug was met tallooze striemen bedekt.

Hij het onderzocht kwamen nog andere misbandelingen aan het licht, waarbij de wisselw

« Welnu, bernard, hoe gaat het? — Hij nam zijn armen en zied ze lang in de zyne om zijn polsbyg te kunnen onderzoeken. — Als antwoord drukte de onderofficier de vingren van zyn meester. — Moed, mijn waarde, bernam de kasteelheer, 't is eenne eenvoudige verwonding, die snel genezen zal. — Hij richtte zich tot de kamermeester, die hem gevoegd was en zei: — Emile, ga in mijn kamer mijne verbanddoeken halen. Ik heb er niet van in vraag gedaan aan Mevrouw Maupas. Let op, dat wanneer de dames u ondervragen gy voorzichtig zijt en hun geen vrees aanjagt. Zeg, dat Bernard door een houter toeval gewond is, door zyn gewoel te willen ontslaan. — Emile! riep snel weg. — Nochtan, wanneer zij weinige oogenblikken later met de doos terugkwam, was zyn verband van Mevrouw Maupas. — An! mijn toed, mijn toed, zuchtte de dame, er is u ongeluk gebeurd! — Wel neen, tante, onderbrak M. de Chesnay; bernard heeft een onvoorzichtige begaan en heeft zich gekwast. Binnen acht dagen is alles reeds vergelen. Kom, help ons voor het oogenblik liever, het verband te maken. — Hemel, zulke wond!... — Neen, ik heb u niet, tante, dat gekerm, w moeten thans wat anders doen... Deef mi de beschij met iodolome en dat met colloidij ik dank u! Wanneer de dokter komt, kan ik de wond onderzoeken; wy moeten thans trachten het bloed tegen te houden. — Wanneer dit kleine verband geindigd was, scheen de gekwaste te in sluimeren. M. du Chesnay nam Claude ter zijde en vroeg hem op half luiden toon. — Wie heeft dat gedaan? — Wie 't mynheer, dat is moeilijk te raden. — Hebt gy geen vermoeden? Heeft bernard u niet gezegd toen gy hem in de ban van Chabbert vondt. — Ja en neen... 't is te zeggen... — Hoe, 't is te zeggen?... Verklaar u duidlijker!